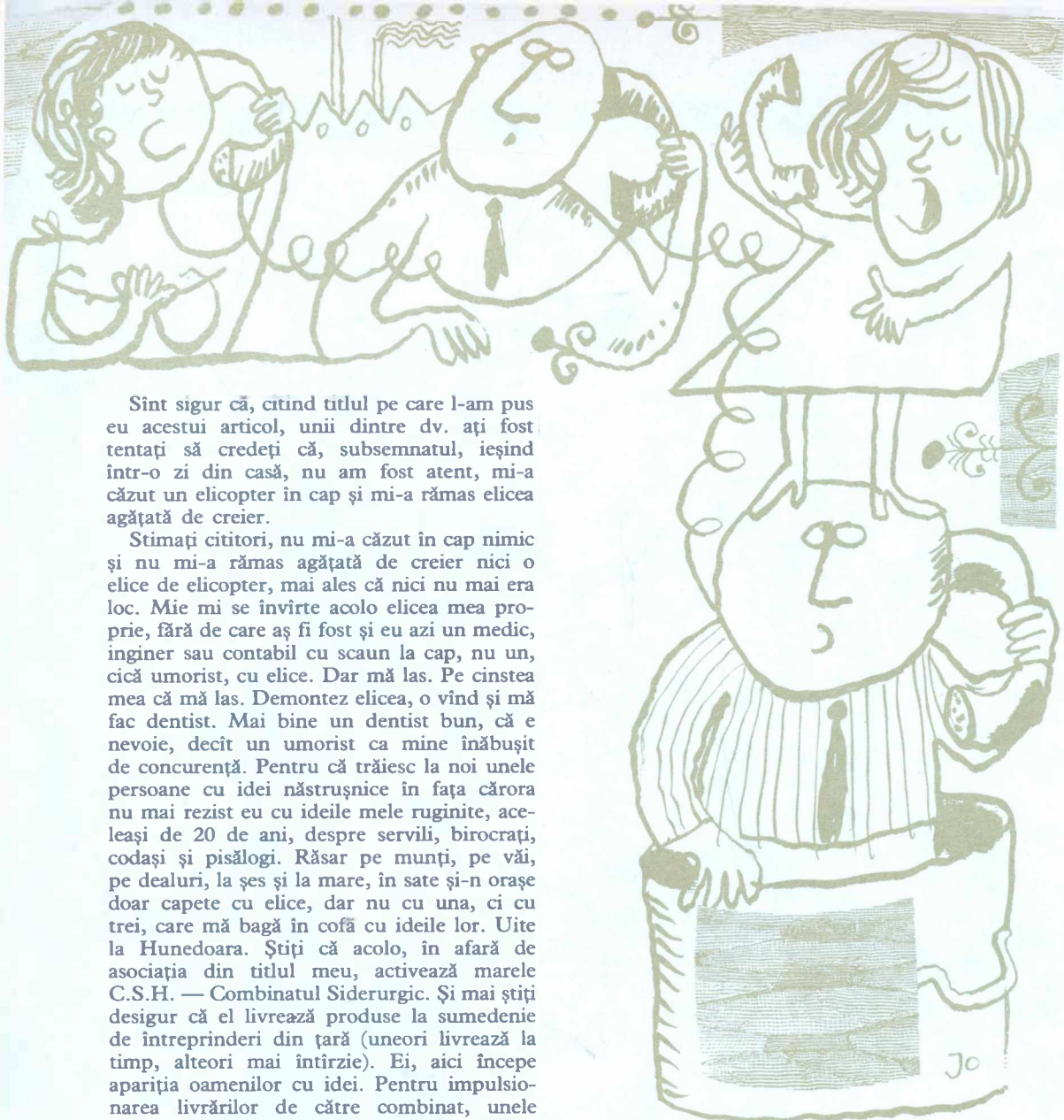

Biblioteca Cent.
Regională
Hunedoara-Devă

«FIRME» pentru o întreprindere

ASOCIATIA „CRACIUN”

Sînt sigur că, citind titlul pe care l-am pus eu acestui articol, unii dintre dv. ați fost tentați să credeți că, subsemnatul, ieșind într-o zi din casă, nu am fost atent, mi-a căzut un elicopter în cap și mi-a rămas elicea agățată de creier.

Stimați cititori, nu mi-a căzut în cap nimic și nu mi-a rămas agățată de creier nici o elice de elicopter, mai ales că nici nu mai era loc. Mie mi se învîrte acolo elicea mea proprie, fără de care aș fi fost și eu azi un medic, inginer sau contabil cu scaun la cap, nu un, ciică umorist, cu elice. Dar mă las. Pe cîntea mea că mă las. Demontez elicea, o vînd și mă fac dentist. Mai bine un dentist bun, că e nevoie, decît un umorist ca mine înăbușit de concurență. Pentru că trăiesc la noi unele persoane cu idei năstrușnice în fața cărora nu mai rezist eu cu ideile mele ruginite, aceleași de 20 de ani, despre servili, birocrați, codași și pisălogi. Răsar pe munți, pe văi, pe dealuri, la șes și la mare, în sate și-n orașe doar capete cu elice, dar nu cu una, ci cu trei, care mă bagă în cofă cu ideile lor. Uite la Hunedoara. Știți că acolo, în afară de asociația din titlul meu, activează marele C.S.H. — Combinatul Siderurgic. Și mai știți desigur că el livrează produse la sumedenie de întreprinderi din țară (uneori livrează la timp, alteori mai întîrzie). Ei, aici începe apariția oamenilor cu idei. Pentru impulsivitatea livrărilor de către combinat, unele întreprinderi au la Hunedoara un soi de delegați plătiți, localnici de felul lor, și care delegați insistă. Asta e menirea lor: să insiste. Fiecare pentru întreprinderea care-l plătește ca delegat. Pînă aici se poate pune întrebarea dacă e indicat să se arunce banii statului pe meseria asta de insistent siderurgic, mai ales dacă ținem seama că acest corp al insistențelor este destul de numeros, sistemul fiind practicat pe scară largă. Dar, stimați cititori, pe nici o scară n-au adus oamenii asemenea îmbunătățiri sistemului ca acei care și-au angajat delegați la Hunedoara. Prin alte părți, delegații aceștia au unele legături profesionale cu specificul întreprinderii pentru

care sînt angajați să impulsioneze. Aici la Hunedoara însă delegații întreprinderilor sînt puternic legați de specificul producției siderurgice. De pildă, Întreprinderea de poduri metalice și prefabricate beton din Pitești are ca delegat la Hunedoara pe tovarășa Petrescu Lucreția, care este strîns legată de problema producției siderurgice prin soțul dumisale care este șeful biroului disciplina contractuală din cadrul serviciului de desfacere al combinatului. Pe cîntea mea, sînt dați naibii piteștenii ăștia care s-au asigurat de «insistent direct», zi și noapte, exact la șeful biroului disciplina contractuală. Păi dacă și-l luau

chiar pe directorul general, v-aș ruga să spuneți ce director general are trecere mare la tovarășul Petrescu decît tovarășa Lucreția? Că încă nu s-a văzut director general mai tare ca o nevastă! Și cînd prinz te servește delegata cu o corbiță de te amețește, cu niște sarmale vrăjite și cînd prăjiturică s-o visezi și noaptea, păi sînt nești-mie cine mai primește comanda înaintea întreprinderii din Pitești? Sau industria sîrmei din Cimpia Turzii. Are delegat pe Popescu Irina. Care este prea respectabilă soție a tovarășului Popescu. Care tovarăș Popescu este șef de secție la Laminorul de 800 mm. Păi ce mai vreți? Ce putea să facă mai mult Industria sîrmei decît să se asigure de laminare? Ar avea inimă tovarășul Popescu să fabrice sîrmă cu precădere pentru industrie decît pentru Industria sîrmei care răspunde iubita dumisale soție? Uzina de construcții mașini din Reșița pe cine are delegat? Pe Varodi Irina. Iar tovarășul Varodi, soțul, are un post de inginer lucrează la serviciul de desfacere, și este auziți potriveală — merceolog cu expediții. Ce credeți că se întîmplă pe strada famoasă respective dacă se expediază vreun comenzi înaintea celei pe care o așteaptă Reșița? Cineva s-ar putea supăra chiar și în acest caz. Tovarășa Munteanu Tița, care răspunde Uzina mecanică de mașini și utilaj mișcătoare din Baia Mare. Pentru că soțul dumisale, inginer șef C.T.C. la Laminorul de 800 mm. mă rog. Ar putea ieși unele disensiuni chestiuni de ierarhie. Ca să nu mai vorbim de tovarășul Palcău, care este maestru laminorul de sîrmă și a cărui harnică și «harnică» din Timișoara. Adică, tovarășa Dumisale nu are nici un cuvînt? Unde scrie ca Reșița să fie preferată Timișoarei? Dar ce te poți să apare Uzina metalurgică din Ploiești care o aruncă în luptă pe delegata sa, Hunedoara Rafila. Care tovarășă Rafila are în mînă comenzi Oțelăria Simens Martin I, unde este maestru soțul dumisale! Și inchipuiți-vă cum se po-

MOTANUL

După cît e de vîrgat,
Pare tigrul-adevărat.
Gheara (ăsta-i adevăru!)
E asemeni cu-a lui vîră,
Ochii, coada, mersul chiar,
Îl așează-alături, clar,
Ba mai seamănă, cum zic,
Și pe la mustăți un pic!
Totuși, printre dobitoace,
Nu pricepe cum se face
Că îi știu, la o adică,
Numai șoarecii de frică?

RĂZBUNAREA OGLINZII

S-a-nfuriat măgarul pe oglindă
Și socotind că n-o să-i mai cuprindă
Urechile, a spart-o-n zece — dar

Cînd și-a privit isprava, sub copită,
Oglinda, glacială și ciobită,
Îl arăta... de zece ori măgar!

IDEAL MĂRUNT

Papagalul își strîmbase plîsul
Însă, consecvent, schimonosea

Trei silabe (învățînd cu discul!):
«E-e», «o-o» și «cea-cea-cea».

Nu avea intenții poliglote.
(Baremi literare nici atît!)
Se căznea să prindă două iote
Ca să se descurce cît de cît,

Cu acest modest vocabular,
Întrucît pe greaua artei scară
Dumnealui vroia s-ajungă doar
...Textier de muzică ușoară!

micro-
fabule

de STELIAN FILIP

CIATA TAPE OTEL

de SADI RUDEANU

nceinge disputa dacă apare în arenă Doina Tănăsescu, vajnica delegată luptătoare pentru Combinatul siderurgic Reșița! Cine rezistă în fața Serviciului organizarea muncii din C.S.H., unde lucrează soțiorul tovarășei Doina, delegata Reșiței? Poate doar tovarășa Rădulescu Doina, care răspunde de Uzina «Progresul» Brăila, și care își are izvoarele la Oficiul de control al mărfurilor, unde soțul dumneaei are un cuvânt de spus. Și, în sfârșit, desigur, nu putea să lipsească în această pasionantă dispută Brașovul, prin Întreprinderea de construcții industriale montaje, care se sprijină la Hunedoara pe delegata sa Zoltan Lisabeta, soția tovarășului Zoltan, maestrul în sectorul de linie fină laminor.

Doamnelor și domnilor, onorat public, stimați spectatori și telespectatori, v-am istorisit această poveste cu unsprezece neveste care, în conformitate cu dictonul «nu lăsa femeia numai la cratiță», au intrat chiar în producția siderurgică. «Cratița de oțel», așa miș denumi eu o asociație eventuală a acestor marnice gospodine delegate pe lingă șarjele

Hunedoarei de către nenumărate întreprinderi din țară. Și ce este oare rău în faptul că între ciorba de vițel și friptura din cuptor gospodina noastră arde și un telefon soțului la combinat: «Costică! fii atent aici și nu uita: adu piine, adu un sifon, adu sare, adu ulei și vezi să plece sirma aia la Cimpia Turzii, că am și eu o răspundere pentru banii pe care îi iau!... Ce?... Nici un Pitești și nici un Brașov! Ce, ele sînt mai cu moț? Vezi ce faci! Hai, noroc bun că mi se arde tocana!»

Sigur că e de ris. O să spuneți poate că risul acesta costă cam mult. Dar, pe cîntea mea, eu zic că merită! Dacă aflînd această poveste a nevestelor de oțel, a șarjei de delegate-soții, care există la Hunedoara, o țară întreagă o să izbucnească în ris, eu cred că face. Că mai realizăm noi și unele filme care vrem să fie cu ris și nu sînt. Și nu costă mai puțin. Atunci de ce să plîngem după banii aceștia pe care îi plătim pentru o comedie oferită de viață? Nu?

Nu.

DILEMĂ

V. TIMOC

— Vocea asta mieroasă seamănă cu a lui Ionescu cînd invită la televizor, dar și cu a administratorului cînd ne amintește de chirie...

VICTOR EFTIMIU

DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Aș fi vrut să am o statură înaltă, să mă cheme Alexandru și să fiu tenor.

● Ce strălucită afacere a făcut această muscă, de-și freacă miinile cu atîta satisfacție?

● Dacă din pasărea Fönix nu iese alta, nouă, preschimbată, transfigurată, ce nevoie să mai renască din propria ei cenușă?

● Dacă nu poți avea o credință ai, cel puțin, un obraz.

● Dreptul pe care-l ai, cere-l ca pe o favoare: îl vei obține mai ușor.

● Dumnezeu a creat pe diavol ca să aibă, prin contrazicere, un stimulent. Altminteri, s-ar lăsa pe tinjală.

● Elocvența este arta de a proclama, cu emfază, locul comun: timiditatea îl demască.

● E greu să lupți cu reputația defuncților: omul mort e mai greu decît cel viu, chiar dacă e același.

● În politică, marea artă a unora este să găsească formula morală a unei acțiuni imorale.

● Jonglînd cu trei idei, asemeni jucătorului abil, care face minuni cu cele trei bile de biliard, un om inteligent poate să-și uimească secolul.

● Jocul generațiilor n-ar avea nici un haz, dacă bătrîni nu și-ar închipui că, o dată cu ei, se sfîrșesc toate, iar tinerii că toate încep de la ei...

● Mă cam feresc de oamenii simpatici.

● Mergi pînă-n fundul lucrurilor, dar vezi să nu rămii acolo.

● Nu cel ce n-a reușit în viață e ratat, ci numai acela care a rivnit lucruri peste puterile sale. Cine se mulțumește să fie sergent major toată viața, nu este un ratat. Ratat este colonelul care n-a ajuns general.

● Nu e prost numai cine n-are minte, dar și cel ce pune prea multă minte, acolo unde nu trebuie.

● Oamenii care nu fac nimic pretind celorlalți numai acțiuni supra-naturale.

● Pînă nu se coace bine, rodul nu cade din pom. Sînt însă unele fructe care încep să putrezească și nu mai au de ce să cadă.

● Stilul somptuos seamănă cu acele femei încărcate de mătăsuri și de farduri, de blănuri și de bijuterii; adolescentă nudă, ideea se mulțumește cu propria-i frumusețe, simplă și armonioasă.

● Scriitor tînăr: expoziție de iluzii. Scriitor bătrîn: muzeu de amărăciuni.

● Teme-te de un singur cap — balaurul cu șapte capete nu este primejdios.

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

De pe «răbojul unui brad»

● Vai de bradul care a ajuns fost «pom de crăciun».

● Omule! Ia-te după mine. Fii drept în viață și spune verde tot ce ai de spus.

● Nu știu să înot. Dar «pluta», n-o face nimeni mai bine ca mine.

● Singele apă nu se face. De aceea, bradolina, tot la scinduri trage.

● Nu mă tem de ger. Am blăni pe mine.

● Acele de brad, nu înțeapă ve-verițele.

● Păziți-vă de nevasta moliftului, că se lasă cu... molifte.

● Iubesc toți copiii lumii. De aceea, o dată pe an (că mai des nu-mi permite calendarul) îi strâng în jurul meu, să le dau daruri.

● Am proșus și noi un jucător de fotbal: pe Ozon. Dar s-a retras, din lipsă de oxigen.

● E o mare tragedie, să te naști brad și să ajungi scindură de coșciug. Și se mai vaită autorii dramatici, că n-au subiecte.

● De câte ori văd o veveriță, îmi zic: — Cum dracul poate să umble o coadă fără nimic înaintea ei?

● Prefer cabanele cu miros de brad, brazilor cu miros de cabană.

● Luna plină răsare numai din brădet. Întrebați pe George Coșbuc dacă nu credeți.

● Când bradul face armata la marină, cel mai înalt grad la care poate ajunge, este acela de... cartarg.

● Ca sănătate, printre ceilalți arbori, «ai noștri sint ca brazilii».

● Pentru mine, originea apelor de munte este perfect limpede.

D. NEGREA

— Banii!!!

DALTONISMO

de ȘTEFAN TITA

Daltonismul e o boală
Originală:
Privești un verde, o splendoare,
Și vezi altă culoare
Neașteptată,
Întunecată,
O umbră
Sumbră...
Dar iată că prin extinderi
Și alții au căpătat similare deprinderi:
Privesc ceva
Și văd altceva...
Unii-și privesc secretarele
Și, poftim, văd soarele...
Alții se uită la soții
Și văd niște mașini vii

De ospătat,
De spălat,
De curățat,
De... sint cam multe de-nșirat!
Iar când li se năzare că se strică
Și-o mică reparație le aplică:
Mai o sudalmă,
Mai o palmă
Și tot așa
Eițetera...
Unii poezi publică prin reviste
Versuri daltoniste:
Văd tăceri sub mari peceți
Și când colo-s cai verzi pe pereți...
Vecinul meu de vizavi
La fel se-mbolnăvi.
Ne privea
Și nu ne mai recunoștea,
Păream niște-arătări
Din alte zări...
Aha,
Devenise pe undeva,
Cineva...
Dar într-o zi din cele bune,
Minune:
Iată-l vindecat!
Aha, am aflat:
Fusese revocat...

Săritura din copac

de VALENTIN SILVESTRU

— Doamnă, vă iubesc ca un descreierat și dacă nu mă primiți în casă mă arunc de aici cu capul în jos.

Femeia scoase un țipăt și scăpă din mână tigaia în care spărsese trei ouă. Din bătrînul castan înfrunzit în dreptunghiul ferestrei o ținteau doi ochi aprinși sub o căpiță de păr.

— Ce-i cu dumneata? De ce te-ai cățarat în copac?

Tinărul se aplecă și mai mult pe craca încălecată și-i suieră pătimaș:

— Vă urmăresc de-o săptămână și n-am găsit alt mijloc de a vă stringe la piept decît intrînd pe fereastra bucătăriei. Stau în copac de-un ceas, fiindcă v-ați tot moșmondit prin celelalte odăi. Dați-vă într-o parte să săr.

— Băiete, ești capiu, sintem la

— Te rog, nu mă refuza. Ești invitatul nostru. Te rog, repetă stăpînul casei, ceva mai apăsător. Nu se întimplă nimic, crede-mă.

Tinărul privi iar în jos, în întunecimea curții interioare, unde i se păru că zărește niscaiva umbre mișcătoare, văzu luminîndu-se și auzi deschizîndu-se cu oarecare larmă geamul de la etajul doi, se roti deci geamul în jurul propriei axe, înțelese că celălalt poate veni lesne la el, așa că, în cele din urmă, șovăind, călcă binîșor, ca un dansator pe sîrmă, pe puntea dintre copac și fereastră.

Se priveau toți trei tîcînd în bucătăria albă, în timp ce ouăle sfîrîiau în tigaie: bărbatul împlinit, pîndit de pleșuvie, pletosul blăbănog și vinos venit din natură, femeia mlădie, cu sinii ascuțiți sub șorțulețul de plastic și zulfuii în ochi. Și izbucniră în ris. Bărbatul ridea cu gura mare, cu dinți auriți, vlăjganul icnea sacadat, ferit, femeia scutura parcă zurgălăi de argint.

Musafirul fu întrebător dacă-i place salata de roșii cu castraveți. Dar ochiurile? Cu șuncă ori cu cașcaval? Se împotriveau strîns în sine, bănuitor, gata să sară, destinzîndu-se cu greu, monosilabic. Dar ceda tratat, mai ales la blajina, stăruitoarea rugămintea a soțului legiuit.

Mîncară. Băură apă minerală cu pătrățele de gheață. Intrară în odaia de mijloc. La televizor emisiunea «Față-n față» lăsase pradă unor aprige gospodine trei fabricanți de punși. Stînsă sunetul, lăsînd numai gesturile mute și aprinșă țigări.

— Ești student? — întrebă bărbatul.

— Da. La...

— N-are importanță, îl opri celălalt. Nu sint supărat pe dumneata. Nici tu, nu-i așa? — o cercetă pe nevastă-sa.

— Ei, na! rise blonda, scoțîndu-și șorțulețul.

— Cîți ani îi dai?

Studentul nu îndrăznea s-o privească. Spuse cu bărbia-n piept:

— 25.

— Are 38. Dar mie?

— 60.

— Doar 48. Nu prea iei bine distanțele — îl dojeni fără răutate. Și adăugă: e o femeie foarte atrăgătoare, dumneata ești tînăr, ai tot văzut-o singură — că eu am venit de-abia ieri din Africa...

— Din Africa? Și tînărului i se aprinșă iar ochii. Cum din Africa?

— Am fost în Ghana, trei luni, ei, chestii, specialiști, delegație, petrol, mă rog, nu vreau să te plictisesc. Am adus și o maimuțică.

— O maimuțică?

— Da, e în baie. Vrei s-o vezi?

Maimuțica dormea într-o cădiță, în scutece de catifea vișinie. Studentul era pierit.

— Domnule, doamnă...

— Stai, stai jos. Cum îți spuneam ești justificat într-un fel. În altfel, nu.

— Nu — hotări și oaspetele. Și repetă: Nu.

— Mai ales că nu ți-am dat nici un prilej — spuse și femeia. Nici nu-mi amintesc să te fi văzut.

— Sînteți totdeauna foarte afeată. Nu priviți pe nimeni.

Gospodinele izbutiseră să-i facă harcea-parcea pe fabricanții de punși și pe ecran apărură dantura și cerul gurii lui Remo Germani. Bărbatul suci puțin butonul și italianul începu să suspine cu vibrafon ceva despre ploaie.

— E o căsătorie unită, asta a noastră — spuse bărbatul puțin obosit — ne-am luat nesiliți și trăim de voie, nu din obișnuință. Al treilea n-are loc în ea.

Tinărul se ridică. Ceru îngăduința să plece, surprinzător de respectuos, deși tot colțuros și dur, cu gura strînsă pe fața nebarbierită. Femeia căuta să-i explice și ea:

— Pentru dumneata e un moment... de aprindere. Pentru mine e o problemă mai... grea și foarte lungă. Înțelegi?

— Dacă mă lăsați, plec.

Unde erau să-l lase să plece? La cămin, unde dracu'! Acu e douăsprezece, nu s-a închis căminul? S-a închis dar se poate dormi și în grădina.

— Rămii la noi, aici pe canapeaua din sufragerie. Dimineața te duc cu mașina. Nevasta dădu din cap că e de acord.

Tinărul strînse pumnii și fălcile și izbucni:

— De ce atîta falsă prietenie? De ce jocul acestă de-a șoarecele și pisica? Ce urmăriți? Dați-mi mai bine una în cap și gata!

O clipă fu liniște, pe urmă bărbatul rise, dar mai slab. Femeia suridea și ea, dar stîns.

— Nu te silim să rămii. Ne-ai amintit o întimplare, o coincidență nostimă. Am vrut să ți-o povestim, dar văd că ești cam sălbatic. Și bărbatul porni spre ușă, legîndu-și trupul masiv pe picioarele încovoiate.

— Ce întimplare? Ce povestire?

Celălalt deschise ușa, stătea cu mina pe clanță:

— Casa a fost a lui socru-meu. Cunoștința cu dumneaei — și o arăta pe nevastă-sa — am făcut-o tot prin copac. Pe acolo, pe unde te-ai suit și dumneata. Numai că eu am sărit pe neaunșate și socru-meu m-a bătut atît de rău că mi-a rupt patru dinți. Vezi? Și-și arată dantura. Coincidența ne-a surprins... ne-a înduioșat. Asta-i. La revedere.

Tinărul se chinuia nehotărît în prag. Se întoarse brusc pe călcie și își frecă barba țepoasă:

— Rămîn. Dacă nu mă dați afară, rămîn.

Și în sufragerie spuse:

— Sint student la Geografie. Povestiți-mi ceva despre Ghana. Vă rog. Pasiunea mea e Africa.

Femeia scoase din dulap un cearșaf alb și o pătură colorată, iar cei doi aprinșă din nou țigări.

Dimineața, studentul sosi la cursuri prima oară cu mașina.

Dar pe cei doi nu-i mai vizită niciodată.

etajul trei, ai să-ți rupi gîtul.

Claua de păr se scutură violent, făcînd să foșnească frunzele late ale castanului:

— Mi-e totuna, fără dragostea dumneavoastră viața mea ar fi o tortură. Feriți-vă!

Femeia zîmbi cu mina la gură, ridică tigaia și-l îndemnă cu blîndețe:

— Așteaptă puțin, îți întind scara. Aștepti, da?

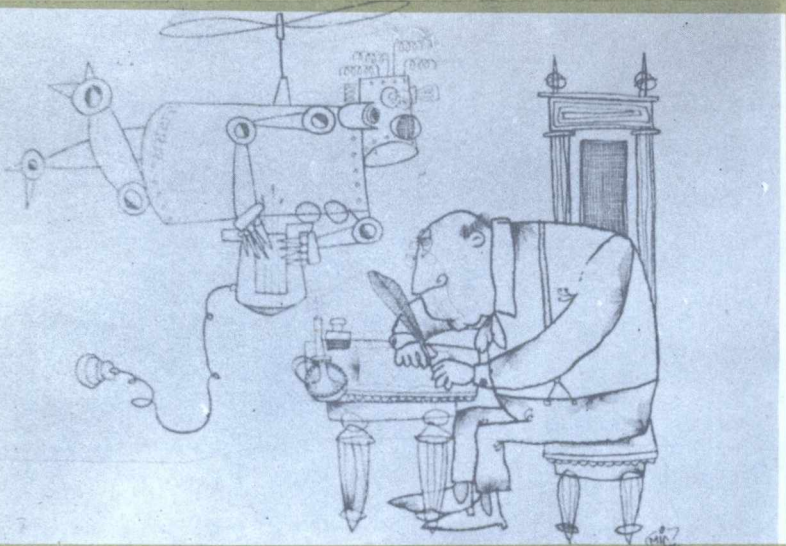
— Aștept — mugi înăbușit vocea din copac — dar nu mult că sint la terminusul răbdării.

După cîteva minute, în dreptul ferestrei apărură capătul liber al scării și pe urmă se văzu și celălalt, pe care-l țineau, împreună, femeia și un bărbat pieptos în maiou. Sălbățiciunea din copac avu o zvîcnire spre o ramură superioară, pe urmă pipăi cu picioarele creanga de jos, dar scara lungă îl și ajunsesse; bărbatul îl sfătuiă calm:

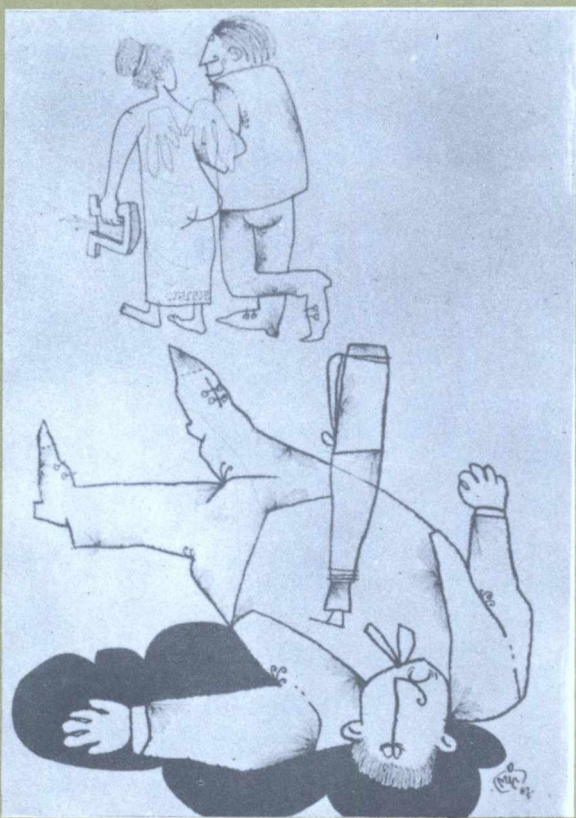
— Fixează-o bine la nod, acolo, între două ramuri, așa... Acum, hai, pășește încet... n-ai grijă, că ține.

— Nu vin — mirii scurt cel din arbore.

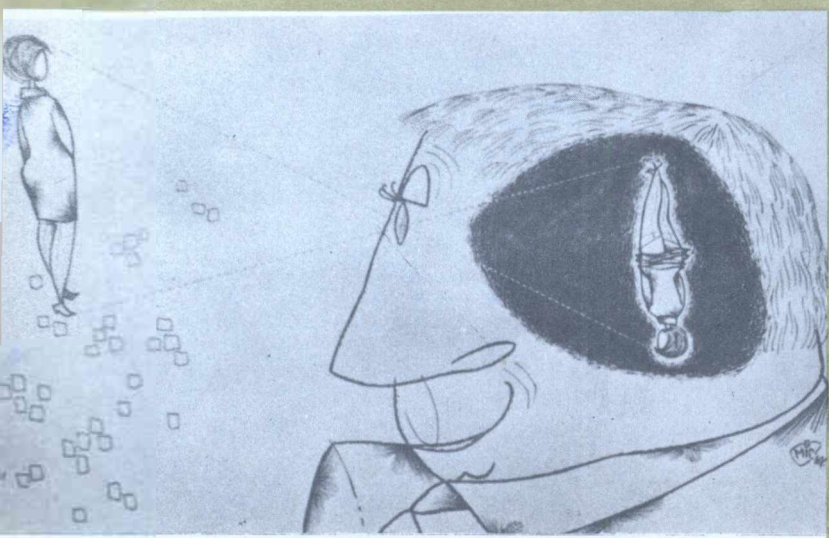

Muza scriitorului de anticipație

Abandonat de muză

Optica acostatorului

I. AVIAN

Ca orișicare femeie care se respectă și soția mea se coafează la un maestru.

Se întimplă cam la două săptămîni o dată și în după amiaza aceea eu sînt totdeauna liber. Așadar e bun la ceva și coafatul ăsta. Pleacă la ora două și se înapoiază nu știu cînd, fiindcă eu dorm la ora aceea. Totdeauna sînt alte zeci de suflete înaintea ei, chiar de s-ar porni într-acole de la șase dimineața. Nu cunosc numele coaforului ei: Săndel, Costel, Georgel sau Fănel. În orice caz așa îl alintă nevastă-mea. Pe mine nu mă alintă niciodată; nici atunci cînd îmi cere bani. Pe el îl alintă totdeauna. Și prietenele ei la fel. N-o să spună nici în ruptul capului: merg să mă coafez la Costache sau la Gheorghe! Nu! Numai la Costel sau la Georgel. Sau la «maestru».

Săptămîna trecută a fost din nou. Nu cunosc măiestria celorlalți coafori, dar ăsta al nevastă-mi își face de cap. Dacă și-ar face de capul lui n-ar fi nimic, dar e vorba de capul ei. Și și-a creat o faimă, zău dacă înțeleg motivul. Cică are o mîină de aur. Se poate, că l-am văzut cu două extraplate și două inele. Maestrul lucrează pe tarif dublu. Unul la casă și unul la dumnealui. Să încapi pe mina domniei-sale e o favoare nemai-pomenită.

Și cum vă spun, s-a prezentat soția mea la salonul unde activează maestrul. Mare bucurie! N-a avut de așteptat decît trei ore. Nimica toată. La cinema dacă așteaptă zece minute să ia bilete, e prăpăd. Maestrul i-a pus de la început în vedere că totul va decurge rapid intrucît are multă clientelă. Și a tuns-o. Firele de păr erau unele mai lungi, altele mai scurte. Pac! Pac! A invirtit de două ori foarfeca în aer și firele lungi au devenit mai scurte decît cele scurte, care în acest fel deveniseră lungi. Iar pac! pac! și le-a scurtat pe cele scurte care deveniseră lungi și care după cel de-al doilea pac-pac deveniseră scurte. Nu știu dacă ați înțeles mare lucru, dar atît am priceput și eu. După trei-patru pac-pacuri capilare, părul soției ajunsese cam prin dreptul urechilor. Ea a rămas îngrozită:

— Nu face nimic! a liniștit-o maestrul. Acum se poartă scurt.

— Bine, dar aici nu mai e scurt. E deloc!

— E ultima modă! Ori aveți încredere în mine, ori...

Și soția a tăcut. A urmat apoi faza a doua: spălatul capului:

— Lăsați capul jos! Repede, că așteaptă clientela!

O oală cu apă turnată în cap i-a spălat în același timp și părul și fața și gîtul și urechile și tivul de la rochie.

— Așa, acum repede pe scaunul ăsta.

Fier, sirme, ațe, cirpe, soluții. Urmează decolorarea părului. Rapid. Mai așteaptă atîta clientelă. Pînă și soția, care în fața «maestrului» e un monument al răbdării, intervine:

apa de ploaie

De n-ar fi fost aversele de toamnă,
Noi n-am avea atîtea mii de stanțe,
Nici triste elegii și nici romanțe,
Cum e «Îți mai aduci aminte, doamnă?»

Frunzișul n-ar avea zeci de nuanțe
În clipa cînd destinul îl condamnă;
N-am ști melancolia ce înseamnă
Și nici cum pier plătîndele speranțe.

Și n-ar mai fi cumplitele șuvoaie,
Atunci cînd se dezlănțuie tempesta
Cu fulgere, cu ceață și... noroaie;

N-ar fi «bronșita», care-ți face festa,
Nici ropotul umbrelor sub ploaie
Și... nici eu n-aș fi scris sonetu' acesta.

VICTOR HÎLMU

MAESTRU

— Mai domol, te rog, îmi smulgi părul din cap!
Maestrul se simte jignit:
— Îmi cunosc meseria. E ultima oară când vă mai coafez...
Cred și eu. A doua oară n-o să mai aibă ce coafa...
— Aveți un păr superb! face după câteva minute maestrul îmbunătățit, îndu-i de pe frunte o șuviță...
— Minunat! oftează soția ridicind de pe scaun o altă șuviță căzută impusiv în cursiv...
Urmează baie de muștel pentru decolorare, apoi baie de colorant ru întunecare, dar vai, din pricina aglomerației, nuanțele variau a șuviță la șuviță. Și maestrul continuă cu viteză de «o sută pe oră» aducerea diferitelor sirme și agrafe în podoaba capilară a soției, ru formarea de bucle. Parcă se afla pe un scaun electric, condamnată ru decolorare cu premeditare.
— Oprește! urlă soția. Mi-ai răsucit pe sîrmă și urechea.
— N-aveți grijă, când scoatem sirma, urechea revine la forma inițială. Doar n-o să-mi pierd un ceas cu fiecare cap! Pofțim sub cască. Îscătorie.

După jumătate de oră de moțait sub cască, soția îndrăznește:
— Casca nu funcționează, mi se pare.
— Miine se repară. Și nu mă țineți de vorbă. Mă așteaptă clientela...
— Și-o să merg acasă, pe jos, cu capul ud?
— De ce să mergeți pe jos? Vizavi e stația de taxiuri.
— A miezul nopții, soția a sosit acasă. Mă trezesc buimac, îi privesc și o întreb:
— Bine, draga mea, dar spuneai că mergi la coafor!
— Am fost.
— Și n-a lucrat astăzi?
— Cum adică? Tu nu vezi ce cap superb mi-a făcut!
Privesc opera din apropiere.
— Draga mea, dar asta nu e capul tău. Ți l-a schimbat la garderobă. Căci de când moda asta? Jumătate din păr șaten, jumătate oxigenat... S-a apropiat și ea de oglindă, s-a privit intrigată, apoi nu știu de stins îngrozită lumina, a mîncat ceva pe întuneric, și tot pe întuneric culcat. Dimineața, înainte de a pleca la serviciu, am furat-o cu coada iului. Avea capul înfășurat în basmale să nu i se zărească nici un fir de păr. Spre prînz mi-a telefonat la serviciu. Vorbea de la coafor. De la altul, nu de la maestrul. Se duse pentru... renovare.
Dacă îmi pică vreodată în mînă «maestrul» asta, îl învăț minte. Nu-l pină nu-l oblig să se coafeze prin autoservire.

P. S. N-am reușit să-mi aduc la îndeplinire amenințarea. Are maestrul un mare noroc: e chel.

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

Fără cuvinte

POMPILIU DUMITRESCU

— Eh!!! N-a fost cine știe ce!!!

PĂCALĂ

în industria laptelui

Păcală, bravo lui, se pare că s-a invirtit de un post frumușel în industria alimentară. Și a pornit la treabă. Ce-i drept, de lapte nu s-a legat încă, n-a avut treabă nici cu brînză, cu iaurtul, cașul, urda, zerul și alte derivate lacto-folclorice. Dar a dat iama în sectorul untului. Dintr-un foc, 90 000 kg unt au fost făcute harcea-parcea la Cluj. Puse la frigider în luna mai 1966. Să stea acolo. Cît credeți dv? O săptămînă? Aș! O lună? Nu. Un trimestru? Vax! Un semestru? Nix! Aproape un an și jumătate, domnule! Cînd au scos harcea-parcea de la frigider, mirosea a anul trecut.

Cu ocazia aceasta, s-a aflat că, în afară de cele 90 000 kg unt nimicite la Cluj s-au mai făcut K.O. 6000 kg la Tîrgu Mureș, s-au mai trimis pe lumea cealaltă 30 000 kg la București.

Lui Păcală nu i-a plăcut răspîndirea aceasta prin toată țara și a zis: Aducem tot untul la București. Și l-a adus. Ca să-l topească. Să vezi munții de unt cum făceau circuit prin țară, parcă aveau bilet O.N.T.! Închipuiți-vă, oameni buni, cît costă drumul! Închipuiți-vă cît costă topitul! Închipuiți-vă cît unt se pierde la topire și mai închipuiți-vă cine plătește toate acestea, că noi nu ne mai putem închipui, iar Păcală, ca să facă față la asemenea cheltuială, trebuie să-și pună salariul la frigider cîteva sute de trimestre.

Acum problema se mai pune și așa: ce se va face cu șarjele, cu tonele, de unt topit? Noi sugerăm să fie date pe mîna lui Păcală. El le pune la frigider și pînă în 1972 n-are nimeni treabă cu untul. Atunci îl scoate frumos și, după ce-l plimbă prin Europa, îl mai topește o dată. Pe urmă, la frigider cu el, să-l găsească acolo generațiile viitoare și să vadă ce-i de făcut cu untul.

Că noi am văzut. Pînă acum credeam că untul e de mîncat. Acum vedem că untul e de păstrat în frigider cu anii, de plimbat, de topit și de făcut acte în regulă, ca toată lumea să iasă basma curată. Inclusiv acest Păcală, care încă nu știm dacă trebuie identificat la I.C.I.L. Satu Mare, unde s-a fabricat untul, sau la D.G.I.L., de unde trebuia repartizat la beneficiari, sau la amîndoi, sau poate și la alții, care pentru moment ne scapă, dar care pînă la urmă poate nu le va scăpa celor de la Ministerul Industriei Alimentare.

V. P.

Nae face poezii

Într-o dimineață, Nae Stănescu se hotără să devină poet. Chibzui că a face câteva versuri nu este o problemă insolubilă și că un supliment la salariu nu este de lepădat.

Ideea îi venise la citirea H.C.M.-ului cu privire la drepturile de autor.

Până atunci avusese multe idei: se ocupase de albinărit, de colectarea sticlelor goale, însă toate aceste idei căzuseră pe rînd din lipsa unei pregătiri, ori din nepriceperea celor cu care avea de-a face.

Cu poezia era altceva: câteva versuri și în buzunar intră o sumă frumușică de bani.

Stănescu era holtei, avea un apartament mobilat, aragaz, radio, la slujbă un salariu frumușel etc. însă se gindea că un ban în plus prinde bine.

Chiar în după masa acelei zile își aprinse o țigară și cuprins de inspirație începu:

*Soarele de jos răsare
După blocurile noi
Iară iarba din zăvoi
De surprindere tresare.*

În câteva minute compuse poezia intitulată «Imn vieții» și o trimise ziarului regional, cu mențiunea că poezia este însăși viața lui, și că de răspunsul pe care îl va primi sînt legate toate speranțele sale.

Redactorul citi poezia cu atenție, se pregăti să o claseze, însă de teamă să nu provoace o criză de nervi autorului (bănuia că era un elev din clasa a VIII-a) se răzgîndi și îi răspunse că poezia dovedește oarecare aptitudini și că mai trebuie lucrată.

Ca răspuns primi alte douăzeci.

Puțin enervat îi scrisese că versurile nu au o formă corespunzătoare, recomandîndu-i mai multă lectură din clasici, și să ceară și ajutorul profesorului de limba română.

Urmară alte patruzeci.

După o scurtă gîndire, redactorul îi răspunse că poeziile nu sînt publicabile și din

cauză că tratează teme prea generale. Compuse rapid o poezie în care exprima gîndurile unei vaci în timpul mulsului, și anexă o scrisoare:

«Vă mulțumesc din suflet pentru ajutorul primit. Fără poezie nu știu ce m-aș face».

Enervat, redactorul îi răspunse că nu vădește o înclinație prea evidentă pentru poezie, și că, deși este încă un copil, nu e nici o speranță că ar progresa prea curînd. În consecință, îl sfătui să se ocupe de altceva, cum ar fi boxul sau popicele. Se răzgîndi și amină expedierea scrisorii.

— Mi-e teamă să nu se sinucidă băiatul, spuse redactorului-șef.

Acesta ridică din umeri.

— Și cît timp ai de gînd să-i scrii?

— Știți, din principiu nu descurajez... poate totuși... E copil încă...

— Mă rog.

Nae primi un răspuns din care înțelese că arată un vag progres, dar că deocamdată e obligat să studieze mai mult și să scrie mai puțin.

Satisfăcut și incurajat, trimise optzeci de poezii absolut inedite.

Disperat, redactorul își ceru transferul, însă redactorul-șef puse rezoluția pe cerere că nu este de acord, criticîndu-l că «fuge de greutăți».

După ce mai primi Anastăcincizeci de poezii, redactorul se prezintă la policlinică, cu speranța că va căpăta un concediu medical, și povestii pe șoptite medicului psihiatru simptomele maladiei lui: o spaimă teribilă la vederea unui plic.

Nu se știe ce s-ar fi întimplat cu redactorul, dacă Nae n-ar fi fost trimis în interes de serviciu la regiune. Cu acest prilej se prezintă și la redacție.

— Sînt Stănescu... Am venit să mă intererez de poezii.

— Ah, Stănescu! exclamă redactorul. Bine ați venit! Ce să vă spun? Băiatul are talent.

— Nu e așa? zîmbi Nae.

— Dar mai are mult de învățat... Stă prost cu gramatica... Și constat că este prea pesi-

XX° SALON INTERNAZIONAL DELL'UMOR BORDIGHERO

PALAZZO DEL PARCO - 26 LUGLIO - 30 LUGLIO
PATROCINIO AZIENDA AUTONOMA

La al XX-lea Salon Internațional al umorului țara noastră a fost reprezentată de un grup de Eugeni Taru, Nell Cobar, D. Negrea, N. Claudiu, V. Vasiliu, Anton Vasiliu.
Pentru ținuta lor artistică, lucrărilor artiștilor pentru cea mai bu-

mist pentru vîrsta lui. Mereu îmi pomenește de sinucidere... Vă dau un sfat prietenesc. Deocamdată să nu mai scrie... Să se joace cu băieți de vîrsta lui, să facă sport...

— Cine să nu mai scrie?

— Băiatul...

— Să nu mai scrie?!

— Nu! răspunse categoric redactorul.

— Păi băiatul, sînt eu!...

Cînd redactorul află că în fața lui avea chiar pe poet, se făcu palid.

— Ah, ce să vă spun! rosti după ce își mai reveni... Poezia merge, merge...

— Da?

— Dar vă lipsește documentarea necesară — scîlpi în creierul redactorului o scînteie de genialitate. Ce-ar fi dacă v-ați ocupa de știri? Deocamdată.

ghera (Italia) iulie-august 1967,
 iști. Au expus: Cik Damadian,
 h, I. Davidescu, I. Teodorescu,
 Pall.
 s-a decernat unul din premiile
 tare.

ce mă aleg din ele?
 satisfacția morală și bani. Vă dăm
 gata francate...
 plicuri?
 reți...
 i dați-mi o sută de bucăți.
 at.
 ul îi dădu plicurile cu riscul să le
 hiar el și, frecându-și miinile, îl
 nă la ușă.
 că o să trec la știri, îi spuse Nae
 at.
 aceea, redactorul scăpă de nevroză,
 căpătă un aprig dușman de moarte
 redactorului de la Secția scrisori,
 escu îi trimitea corespondențele

VIOREL OLIVIAN PAȘCANU

MIRCEA PAVELESCU

EXERCIȚII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

PRO CAPȘA

Cafeneaua literară a întreținut totdeauna o atmosferă de agitație culturală fie chiar și prin faptul că figurile proeminente contemporane de creatori se lăsau văzute în ipostaze comune tuturor muritorilor de rind.

Cînd comandam de pildă un «capuținer» ca I. Minulescu sau un șvarț rece ca Al.T. Stamatiad, nu făceam altceva decît să ne declarăm simpatia și comunitatea de gusturi cu cei pe care îi citeam și admiram. Acest snobism nevinovat avea pe undeva semnificația unui act de cultură.

Din istoria literaturii românești nu pot fi eliminate localuri ca Bolta rece, Terasa Oțeleșeanu, Cafeneaua Fialkovski, Bodega Smirnov și nici Cafeneaua Capșa, a cărei efervescentă culturală n-a încetat o clipă între cele două războaie, continuîndu-se pînă nu de mult și în timpul nostru. Aici l-am auzit pe Ion Barbu citind fragmente din Richard al III-lea în traducere proprie, aici se examinau candidații care voiau să facă parte din asociația onorifică a «marelui Matei».*) Aici unii cronicari dramatici își verificau impresiile mai înainte de a le da publicității, aici se aflau ultimele noutăți de șantier literar etc. etc. Localul era plin ca un stup și rareori întîrziatul se putea acua la cite un colț de masă.

Nu-i mai puțin adevărat că circulația ideilor se încrucișa cu circulația specialităților gastronomice etalate inițial la vitrina frigiderului. O bună activitate spirituală se menține greu cu brînză de vaci și supă de verdeturi care exclud orice fel de condimentare. Păstorel spunea că la adevărații creatori unele funcțiuni organice trebuie să fie multiple, adică stomacul să fie în stare să și judece și capul să și digere.

La butada aceasta de epicureu, ne-am gîndit cînd, pătrunzînd acum cîteva zile la Capșa, am dat peste o imensă cofetărie pustie. Doi studenți în vacanță consumau cite o sticlă de pepsi cola, supravegheați de trei ospătari triști. De jur împrejur numai rafturi cu dulciuri banale innobilate de prețuri mari. O dată cu specialitățile din frigider au dispărut și scriitorii și animația. Poate că în curînd va dispărea și cofetăria ca să devină casă memorială. Are și tradiția nevoie de morminte atunci cînd se găsesc ciocli.

BAUDELAIRE ÎN ROMÂNEȘTE

Poeții noștri se pleacă plini de pietate la amintirea morții lui Baudelaire, de la care s-a împlinit un veac. În afară de articolele care n-au ce noutăți să mai aducă în legătură cu viața și opera poetului, ambele comentate de cele mai ilustre pene din ultima sută de ani, se va scoate, după cite știm, un volum în care iubitorii marelui poet blestemat s-au străduit de-a lungul anilor (începînd cu G. Asachi și terminînd cu cei mai tineri contemporani) să tălmăcească «Florile răului», Presa literară din toată țara a publicat de asemenea numeroase traduceri, din Baudelaire, variînd din punctul de vedere al calității între «excellent» și «slab».

S-a discutat de nenumărate ori că tălmăcirile de poezie dintr-o limbă într-alta trebuie să însemne o creație din nou a piesei alese. Sînt rare cazurile fericite cînd fidelitatea ab-

solută față de exprimarea originalului se împletește perfect cu forma prozodică aleasă de autor. T. Arghezi și Al. Philipide au reușit cîteva asemenea virtuozități rarissime.

Baudelaire, avînd o binecunoscută filiație parnasiană, nu poate fi tradus cu erori grave de metrică, ritm și rimă, chiar cînd vocabularul specific al poetului este respectat. Dacă este vorba să se acorde unele concesiuni traductorului, acestea nu pot privi în nici un caz linia prozodică originală, mai ales cînd este vorba de Baudelaire.

Astfel de reflecții ne-au stîrnit traducerea poetului Ion Alexandru (dans macabru, apusul soarelui romantic și madrigal trist) apărute în «Amfiteatru» din luna august. O confruntare este strict necesară. Am luat la întimplare o strofă din «dans macabru»:

*Inepuisable puits de sottise et de fautes!
 De l'antique douleur éternel alambic!
 A travers le treillis recourbé de tes côtes
 Je vois errant encore, l'insatiable aspic.*

Iată și traducerea:

*Etern izvor de clevetiri și ură
 Retortă nesfîrșită a vechilor dureri
 În jurul coastei tale în curbură
 Leneșă lunecă vipera de ieri.*

De data aceasta am prefera să facem concesiuni prozodiei, deși metrica celor patru versuri ale strofei variază de la 11—15 silabe și cu toate că ultimul vers este scris pur și simplu în proză fără nici o preocupare de ritm.

Gravitatea stă însă în flagranta lipsă de fidelitate a strofei românești. Autorul se adresează unui schelet de femeie care n-a fost un izvor de clevetiri și ură ci de prostie și greșeli, și care a distilat vechile dureri ca un alambic. Prin grațiile coastelor acestui schelet feminin, Baudelaire zărește încă vipera nesătulă, a viciilor trecute...

Fosta libertină n-a fost nici intrigantă, nici n-a urit pe nimeni, a fost doar o simplă cochetă posedată de viciu, așa cum sînt mai toate femeile baudelaire-iene. Propunem o altă variantă mai apropiată de original și ca sens și fără îndoială și ca formă. Ne îngăduim s-o cităm:

*Fintină neseacă de gafe și prostie!
 Distilatoare veche, a fostelor dureri!
 În cușca-ți zăbrelită a coastelor, stă vie
 Năpîrca nesătulă a poftelor de ieri.*

Desigur că și varianta aceasta poate susporta unele retușuri, totuși...

Tălmăcirea poezilor clasici ar trebui să devină un examen obligatoriu pentru tinerii care cred că-și pot ascunde, sub logoreea aberantă, lacunele de experiență și de cultură poetică. Poate că atunci am întîlni mai rar piese ca acestea:

«Dacă am canberri și noi o canberă toate canberrele s-ar canberri în o mie de canberre, ce canberînd ar canberri despre orice canberros într-o canberă obișnuită, cum ar fi Canberra de pildă...» (Ion Velican — Plec la Canberra, același număr din «Amfiteatru»).

* Este vorba de asociația «Matei Caragiale» în care candidatul nu putea pătrunde decît dacă dovedea că știe integral pe de rost cel puțin «Craii de Curtea Veche».

— ...Tovarășe inspector, ne înecăm în sute de referate inutile... pe care nu le citește nimeni. Ce facem?
— Faceți un referat!...

TOATĂ LUMEA ÎN EXCURSIE

Un exemplu foarte frumos pentru modul în care se stimulează cunoașterea meleagurilor țării îl oferă cooperativa de consum din Retevoești, raionul Curtea de Argeș. Astfel, această cooperativă organizează periodic excursii pentru salariați și familiile lor. Ceilalți locuitori ai comunei sînt plini de admirație pentru salariații acestei cooperative și mai ales pentru cei care le organizează excursiile, aceștia dovedind o deosebită grijă pentru dezvoltarea cunoștințelor geografice ale salariaților cooperativei. Totodată ceilalți locuitori ai comunei sînt plini de admirație și pentru cei patru gestionari ai celor patru magazine din comună care, atunci cînd se organizează o excursie, pleacă și ei, toți patru, lăsînd în locul lor cite un lacăt la ușile celor patru magazine, timp de 2—3 zile, în care veselii și zglobii gestionari respiră aerul curat al munților, se îmbată de minunatele privilegii ale naturii înverzite, străbat căile neumbrate ale pădurilor, iar locuitorii-consumatori străbat și ei în felul acesta cărările mai umbrate spre alte comune după cumpărături și respiră aerul altor magazine ai căror gestionari habar n-au de plăcerile excursiilor, ale drumeției, n-au gustat încă plăcerea de a pleca în excursii, toți o dată, de a-și închide prăvăliile, toate grămadă, și de a-i pune pe localnici în situația de a se aproviziona pe alte meleaguri împădurite cu zahăr, sare, ulei și ardei.

Noi felicităm pe organizatorii excursiilor de la cooperativa de consum din comuna Retevoești dar le sugerăm ca pe viitor să ia în excursie și pe ceilalți localnici, nesalariați ai cooperativei, ca să nu mai aibă cine face cumpărături în comună.

Cum am căutat o astenie* sau orice altă maladie*

M-am prezentat personal la poli-clinica spitalului unificat de adulți nr. 1 Ploiești, la doctorul Dumitru Nicolae, care m-a primit, m-a privit și m-a întrebat:

— Ce ai?

Zic:

— Am un Fiat 850, cu motorul în spate. Dar dumneavoastră?

M-a privit parcă i-aș fi vorbit într-o limbă încă necunoscută pe continentul european și a continuat:

— Dumneata ești bolnav? Zic:

— Nu. Sînt candidat.

— La înșurătoare?

— Nu. La miliție.

A băut un pahar cu apă de la frigider și am continuat pasionantul dialog. I-am explicat:

— Sînt candidat la circulație. Dau examen de gradul doi. Peste trei

săptămîni trebuie să mă prezint.

Dar sînt... sînt...

— Ești miop?

— Nu. Sînt...

— Ești reumatic?

— Nu — am șoptit eu încet la urechea lui. Sînt clei! Dacă nu mă ajutați dumneavoastră, sînt pierdut.

— Cu ce pot eu să te ajut?

— Cu o afecțiune rinolaringologică.

Doctorul s-a repezit la dulapul alb și înghiți la repezeală două antinevralgice și niște picături reconfortante. Totuși, nu renunță la discuție. M-a întrebat:

— Ce să faci cu afecțiunea?

— Cu afecțiunea, nimic. Cu certificatul...

— Care certificat?

— Care o să mi-l dați dumneavoastră. De concediu.

— Ce concediu?

— Medical.

— Păi dumneata ești sănătos.

— Sînt, dar dau examen. Dați-mi 21 de zile. Mi-ajung să învăț legile circulației.

Doctorul s-a ridicat în picioare, m-a privit sever și a rostit oficial:

— Ceea ce-mi ceri dumneata domnule, este un fals. O excrocherie, auzi! O pungășie. Deviza mea este principialitatea, tovarășe. Nu mă pot preta la orice!

— Zău, pretați-vă — I-am rugat eu. Ce contează la dumneavoastră o afecțiune rinolaringologică?

— Conțează.

Și din vorbă în vorbă, ba că conțează, ba că nu conțează, am ho-

tărît să întrebăm și pe un al treilea. Am dat fuga tocmai la Tirgoviste la doctorul Ioniță Dumitru, de la spitalul unificat. I-am spus:

— Tovarășe doctor, dau examen de șofer și ca să-l dau trebuie să mă pregătesc și ca să mă pregătesc îmi trebuie concediu și pentru concediu trebuie certificat și pentru certificatul trebuie să fie și o maladie, fie e astenie, difterie, dezinterie sau orice altă șmecherie vreiți dumneavoastră numai să iasă concediul.

Mi-a spus așa:

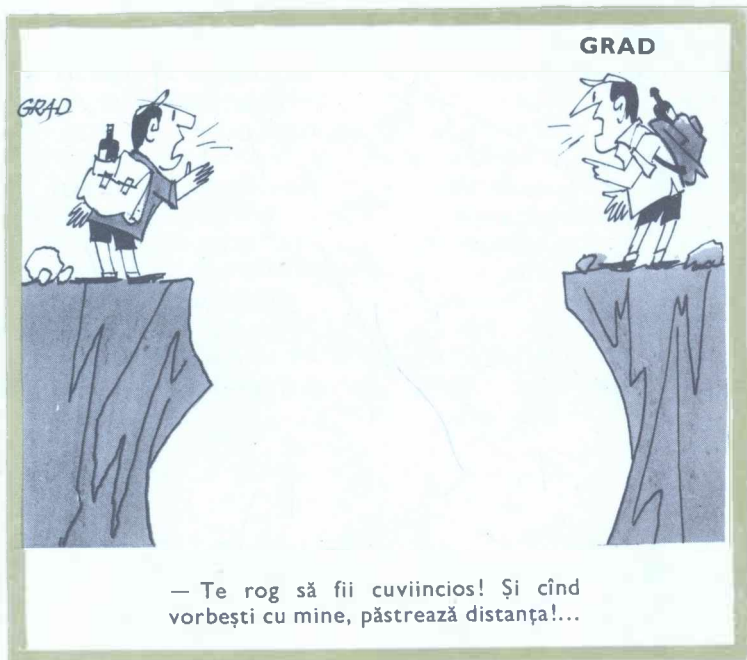
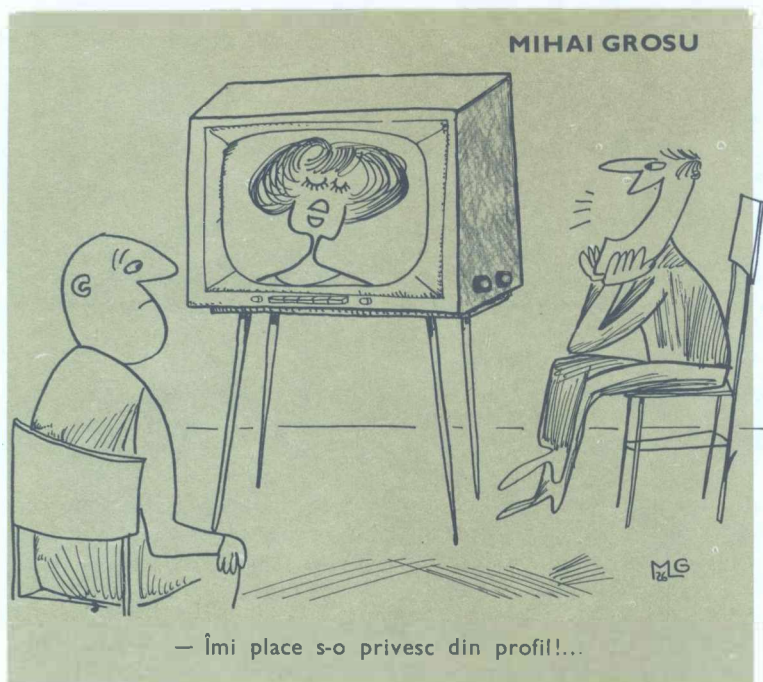
— Cu cine crezi dumneata că a de-aface? Tupeul a întrecut măsură domnule! Dar cu mine ți-ai găsit nașul, să știi! Deviza mea de totdeauna este corectitudinea.

Zic:

— Don' doctor, ce important are la dv. o astenie, acolo, în plus?

— Are!

Ba că are, ba că n-are, am hotărât să mai întrebăm pe cineva. Și ne-am dus la doctorul Staicu Teodor, de la circumscripția sanitară Breaza I

am spus din capul locului:
 — Am venit în legătură cu Fiatul.
 — Poate în legătură cu ficatul.
 — Nu — zic — că eu am Fiat 50, n-am ficat 850. Vă rog să-mi puneți orice diagnostic vreți dumneavoastră, numai să iasă concediul, să mă pregătesc de examen.
 — Cum îndrăznești? — a răcnit medicul fioros.
 — Îndrăznesc.
 — Rău faci. Sau poate uiți cine e tu. Deviza mea, să știi, este: să nu uităm cine sîntem!
 — Eu ba că uităm, el ba că nu uităm, așa am hotărît să mai întrebăm pe unul și cît ai zice pește, m-am dus la doctorul Tasnadi Gavril de la Spitalul Unificat din Orăștie.
 — Nu-ți permit! — răcni el la mine, cînd auzi despre ce este vorba.
 — Unde ai mai auzit una ca asta?
 — La dumneavoastră.
 — Cum? Cînd?
 — Cînd ați dat examen de medic primar, la București. V-ați invîrtit dinaintea lui, înainte de un concediu medical.

Ca și colegul dumneavoastră din Breaza, care și el a dat examen după ce i-a tras mai întîi o convalescență medicală pe banii statului. Ca și colegul din Tîrgoviște, și cel din Ploiești, care nu s-au dus la examen pînă nu s-au știut cu diagnosticul în buzunar. Dar, oameni buni, de ce pentru unii mămă și pentru alții ciumă?

— Cum adică?
 — Adică ce, n-am și eu dreptul să beneficiaz de o convalescență auto? N-am și eu dreptul la diagnosticul meu, în patru timpi? De ce să mă duc eu la examen, fără o pregătire curativă?

N-am continuat, ca să nu-mi ies din fire, că altfel, din enervare, sînt în stare să fac astenie. Și dacă fac o astenie aici, în fața dumnealor, sînt în stare să spun atîtea, că le dau la fiecare cîte o astenie. Una adevărată. Și nu le-ar face nici o plăcere.

Mai ales că examenul a trecut și, oricum, concediu nu mai trebuie...
VICTOR PIȚIGOI

RĂSPUNSURI

FĂRĂ... RĂSPUNDERE

Redacția noastră primește din toată țara numeroase scrisori. Cititori și corespondenți ne relatează diverse aspecte negative, pentru ca forurile în drept să ia măsuri. Și, în cele mai multe cazuri, așa se petrec lucrurile. Totuși unele autorități, după ce iau cunoștință de ceea ce, poate, cunoșteau și singure, în loc să ne arate cum au rezolvat problema, ne trimit răspunsuri în doi peri. Iată cîteva exemple.

VAI DE CAP... UNDE NU-I FARMACIE!

Dacă te apucă durerea de cap în comuna Săcel din raionul Odorhei, în loc de antinevralgic, înghiți un hap amar. Ajuns în fața punctului farmaceutic, găsești doar lacătul. Din această cauză localnicii își procură medicamente bătînd kilometri întregi. Iar la întoarcerea acasă constată că nu-i mai doare capul, ci picioarele.

Luînd cunoștință de «maratonul» celor din Săcel, «Urzica» s-a adresat Sfatului popular raional Odorhei, care printr-o adresă răspunde că problema cade în competența Oficiului farmaceutic regional Tg. Mureș. Pentru ca cei din Tîrgu Mureș să ne trimită înapoi la Odorhei. De la Ana la Caiafa. Să nu te apuce durerea de cap?

5 + 1

Un bilet de intrare la meci pe stadionul «Metalul» din orașul Hunedoara costă cinci lei. Spectatorii plătesc însă un leu în plus pentru un program bătut la mașină, a cărui cumpărare este obligatorie. Cine îl refuză, rămîne — vorba ceea — pe tușă, adică afară.

Această curioasă combinație este total nesportivă. Ca urmare, redacția a vrut să cunoască punctul de vedere al clubului sportiv hunedorean care, fără să tragă de timp, ne trimite adresa nr. 115 semnată de tovarășul președinte N. Oargă. Răspunsul însă încearcă să explice de ce... programele sînt bătute la mașină în loc să fie tipărite. Cît despre motivul pentru care publicul este obligat să le cumpere o dată cu biletul de meci, adresa păstrează o tăcere profundă ca la un gol înscris echipei din Hunedoara. Noi, deși nu ne numărăm printre suporterii acestor fotbaliști, strigăm din toată inima: «Hai Metalul! Hai... răspunde cum trebuie!» Nu de alta, dar dacă echipa a promovat recent în Divizia națională B, clubul sportiv este dator să promoveze și el... mai mult simț de răspundere față de semnalele presei!

PASE... NEPĂSĂTOARE

La Tg. Ocna există stadionul «Oituz» care în prezent ființează numai cu numele, din cauza stării în care se găsește. Cele două asociații sportive din oraș au cerut sfatului popular local să li se dea lor terenul pentru a-l întreține, dar edilii au refuzat.

Firește, aflînd această poveste care a ajuns de basm, «Urzica» s-a adresat fostului consiliu regional U.C.F.S. Bacău. Cei de acolo, prin adresa nr. 7 din 26 iunie a.c., recunosc starea de plîns a bazei sportive, precizînd că vina o poartă sfatul popular Tg. Ocna, proprietarul terenului și al unei jumătăți de tribună începută acum doi ani de zile. La rîndul său, sfatul popular regional trimite adresa nr. 2515 din 13 iulie a.c. Punctul său de vedere este... că U.C.F.S.-ul regional a primit fonduri pentru renovarea stadionului din Tg. Ocna.

Acum noi nu știm ce să credem. Pentru că, fiind vorba de un teren de fotbal, cele două instituții își pasează reciproc vina. Dar jocul lor de pase s-a dovedit steril. Rămîne deci să se găsească și cineva care să tragă... la răspundere pe vinovat!

GH. ZANEA

EUGEN TARU

Atențiune! Drum lunecos!

12 oameni calmi

Scenariul lui Reginald Rose, pe care l-a transmis anul trecut și televiziunea noastră, se intitula «Doisprezece oameni furioși». Era vorba de jurații puși să hotărască dacă un băiețandru e sau nu vinovat de crima pentru care fusese adus în fața Justiției. Cei doisprezece oameni care s-au întrunit recent în camera de deliberare a curții cu jurați din orașul Tallahosse (statul Florida) n-ar fi putut deveni în nici un caz eroii unei teledrame. În primul rînd, pentru că fiecare din ei era de acord cu ceilalți unsprezece. În al doilea rînd (derivînd din primul), pentru că dezbaterile lor a durat exact trei minute și jumătate, ceea ce e cam puțin pentru o seară de teatru pe micul ecran.

Iată cum trebuie să fi sunat — in extenso — discuțiile care au ocupat cele două sute zece secunde:

Președintele — Ei, băieți, e clar?

Jurații (într-un glas) — Claar!

Președintele — Adams i-a împușcat pe amîndoi.

Jurații — Mai încapă vorbă?

Președintele — Așa că îl achităm.

Jurații — Sigur că-l achităm!

Cele trei solo-uri ale președintelui și cele trei coruri ale juraților, oricît de andante ar fi fost ele interpretate, nu au putut să dureze mai mult de un minut. Restul timpului probabil că a fost ocupat cu un schimb de opinii pe teme sportive, gospodărești sau familiale. După care, juriul cel calm s-a înapoiat în sala de judecată și s-a pronunțat, în unanimitate, pentru achitarea inculpatului Kellogg Adams.

REGIM ALI

Între minerii boliviene și guvernul bolivian există unele deosebiri de vederi. După părerea minerilor, cu salariile pe care le primesc, ei nu-și pot cumpăra de mîncare decît cel mult douăzeci de zile pe lună. După părerea guvernului, suspomenitele salarii ajung pentru alimentația pe 23, ba chiar pe 24 de zile.

Dar nici măcar miniștrii Boliviei nu contează că luna are, în medie, 30 de zile. Ce urmează să facă prin urmare minerii în cele zece, sau șapte, sau șase zile, care le rămîn neacoperite, chiar după cele mai optimiste aprecieri guvernamentale?

Să se alimenteze rațional! Aceasta a fost soluția găsită de un expert, pe nume Raimond Thomaso. Specialitatea principală a lui Thomaso este botanica, materie pe care o predă la universitatea din La Paz. Specialitatea lui secundară este mi-

neritul, dat fiind că, prin căsătorie, a devenit proprietarul unor mari exploatari carbonifere din regiunea Santacruz.

Înarmat, așadar, cu această dublă calitate, prof. Thomaso a recomandat minerilor un regim dietetic compus din *losas* și *fenuales*, alimente extrem de ieftine și ușor de procurat. «Nu înțeleg de ce populația noastră le evită, a declarat savantul botanist. Prezența lor în meniuri ar rezolva toate problemele hranei pentru păturile mai puțin avute».

Plin de zel în propagarea importanței lui descoperiri, prof. Thomaso s-a deplasat personal la minele al căror proprietar este și a ținut două expuneri în fața salariaților săi, demonstrîndu-le avantajele rezultate de pe urma consumării de *losas* și *fenuales*. Era programată și o a treia conferință care însă n-a mai avut

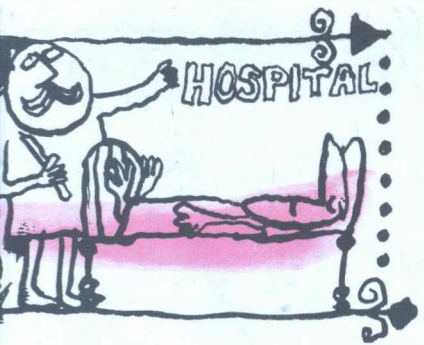
E drept că acestuia i se imputa un fleac pentru care nici n-ar fi meritat să fie tirat în fața justiției. Într-o dimineață caldă de vară, sculîndu-se cam enervat din somn, ieșise în pragul casei, numai în pijama, și tulburase liniștea elegantului cartier în care locuia, trăgînd cîteva gloanțe în doi vînzători de ziare. Unul avea 13 ani, celălalt numai 9. Ambii erau negri și ambii muriseră, după o scurtă agonie, pe trotuar. Ceva mai potolit, Adams se înapoiase în dormitor și-și continuase somnul. Într-o emoționantă pledoarie, avocatul lui a demonstrat onor tribunalului și celor 12 jurați că Adams nu-i cunoștea pe cei doi băieți, nu avea nimic împotriva lor și (cităm textual) NU LE DOREA NICI UN RĂU. Dar ce altceva poate face un om cînd se scoală indispus după o noapte de zăpușeală, decît să împuște primii negri care-i ies în cale? Firește, o asemenea izbucnire are și părțile ei negative, nu atît pentru cei doi copii, care n-au suferit multă vreme, cît pentru vecini, care au fost deșteptați cu brutalitate din somn (și unii din ei n-au mai putut readormi). Dar n-o să condamnăm un cetățean onorabil pentru o mică abatere de la regulile politeței, mai ales că pînă și cei pe care îi deranjase l-au iertat.

Cei doisprezece membri ai juriului au fost de acord cu acest punct de vedere. Calmul lor a rămas la fel de olimpien chiar și atunci cînd cineva dintre cei care asistau la proces a strigat: «Și dacă Adams o să mai împuște și alți negri?».

Jurații n-au răspuns acestei întrebări puerile. Desigur, nu e exclus ca fostul inculpat să se mai scoale într-o dimineață, la fel de iritat și să-și descarce nervii în același mod. Dar vecinii lui n-au decît să doarmă cu vată în urechi.

N. AURELIU

ENTAR

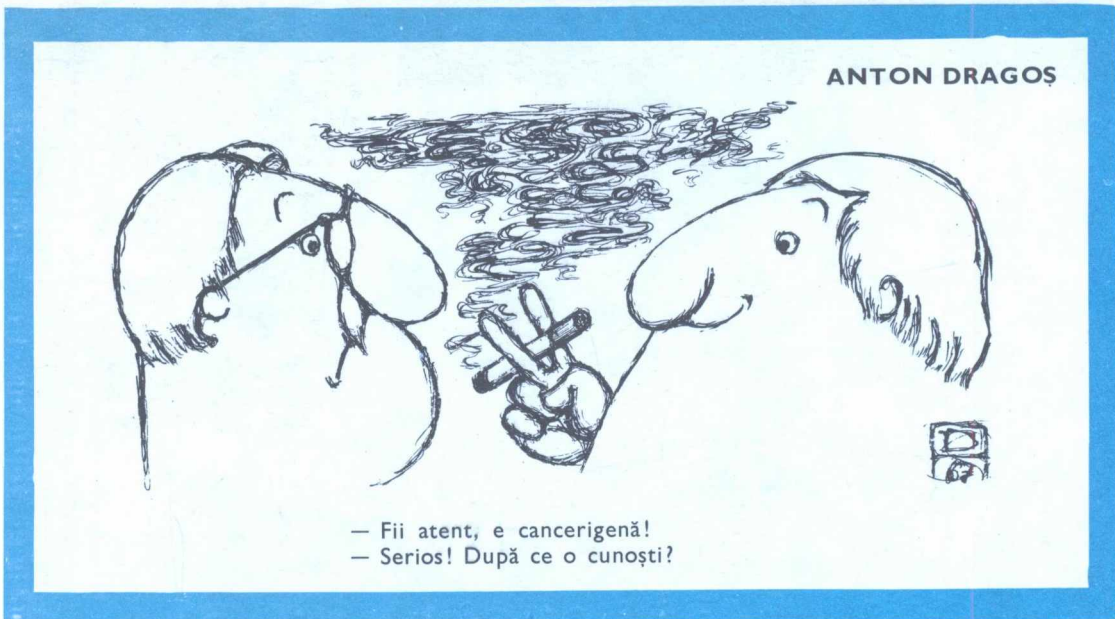
loc, deoarece ilustrul învățat a dispărut fără urmă. Toate cercetările întreprinse de poliție au rămas fără nici un rezultat: Thomaso era de negăsit.

A trecut așa o lună de zile. La capătul ei, botanistul și-a făcut reparația. Mai precis, ar trebui spus că și-a făcut o reparație parțială, întrucât Thomaso redivivus era cu 19 kilograme mai slab decât Thomaso inițial. Gălbejit, scofilc și girbovit, el a istorisit groaznică aventură ce i-a fost dat să trăiască.

Abia își încheiase cea de-a doua expunere, când un tânăr minier s-a apropiat de el, l-a luat de braț, fără nici un menajament, și l-a dus pînă la un adăpost de păstori, aflat pe coasta muntelui Vella. Încuiat acolo, ca o vulgară oaie, profesorul a fost hrănit vreme de o lună cu *losas* și *fenuales*. În treacăt fie zis, acestea sînt niște bălării din neamul mărăcinelui, cu un gust delicios care amintește — în mai rău — sarea amară. După 30 de zile, același tânăr minier l-a eliberat pe Thomaso, spunîndu-i în chip de adio: «Nu uitați că ați stat degeaba tot timpul și gîndiți-vă cum v-ați fi simțit dacă v-am fi pus să scoateți cărbune».

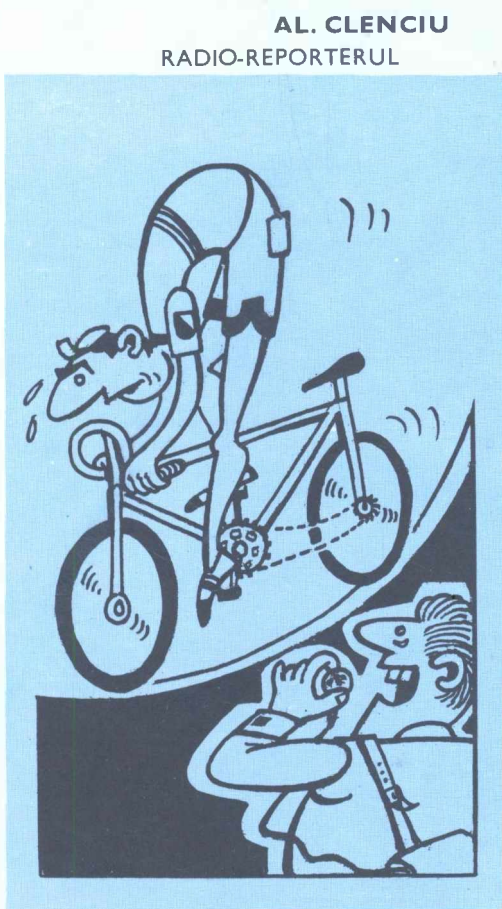
Internat într-un sanatoriu, genialul botanist-dietetician își recapătă încetul cu încetul forța și kilogramele. După cît se pare, în regimul lui alimentar nu figurează *losas* și cu atît mai puțin *fenuales*.

N. GĂLĂȚEANU

ANTON DRAGOS

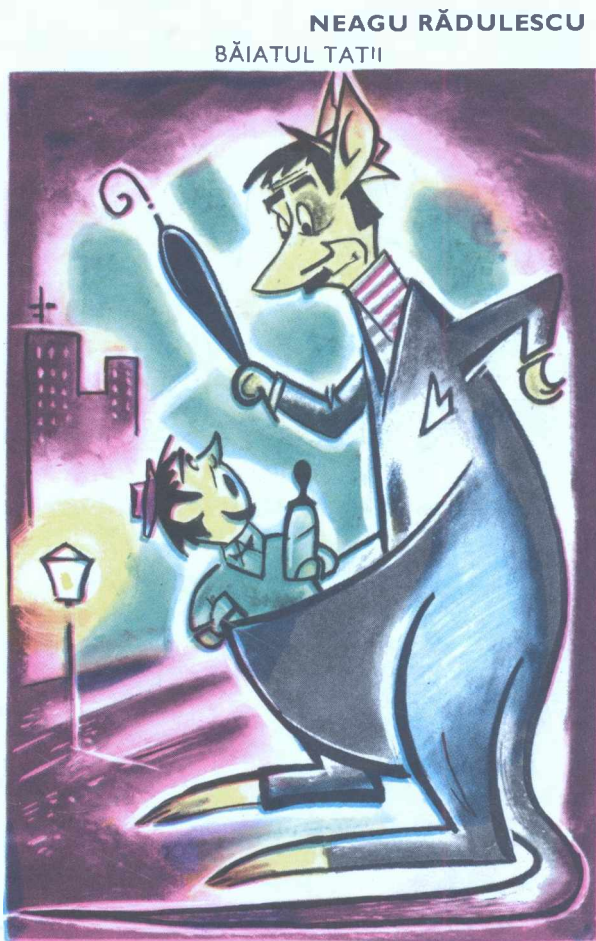
— Fii atent, e cancerigenă!
— Serios! După ce o cunoști?

AL. CLENCIU

RADIO-REPORTERUL

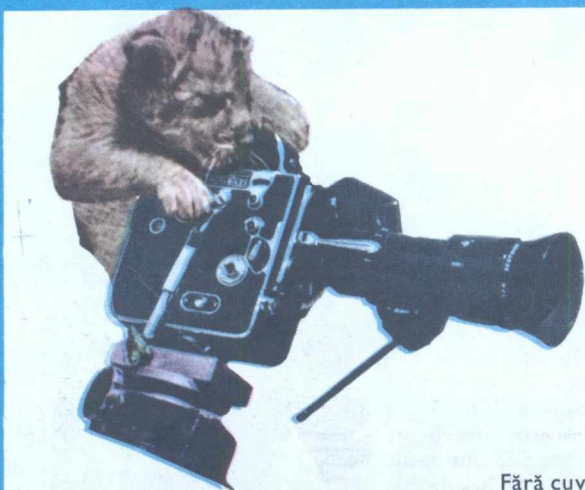
— În această clipă, trece linia de sosire cîștigătorul cursei, vizibil marcat de oboseală, dar cu fruntea sus!

NEAGU RĂDULESCU

BĂIATUL TĂȚII

— Puștiule, cred că ar fi timpul să înveți să mergi și singur.

DORIN DIMITRIU

Fără cuvinte

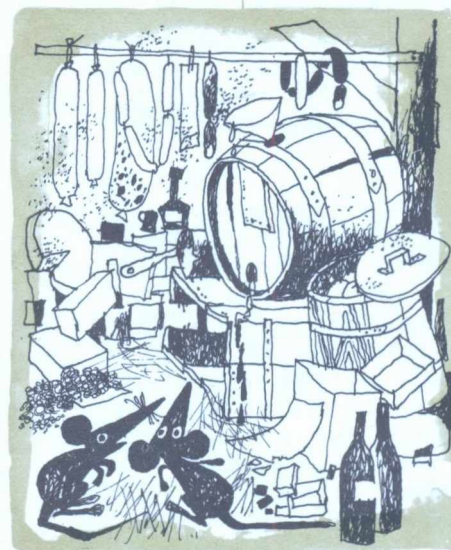

IOSIF TEODORESCU

— Este singurul lucru care mi-a rămas de la tata!

Desene de D. NEGREA

Sabo Irina, gestionară la I.C.S. «Alimentara» Oradea, fiind foarte neglijentă în serviciu a adus unității respective pagube de circa 11 000 de lei.

— Aici miroase ceva urit!...
— Gestiunea!

La Spitalul orășenesc din Turnu Severin, salariile, drepturile de deplasare, și cele pentru concediile de odihnă etc. nu sînt calculate și acordate în conformitate cu prevederile legale.

— Ca să-ți vindec «boala», să faci exact ca la serviciu: să închizi ochii și să caști gura...

Conducerea întreprinderii «Automatica» din București (director Geambașu Ion) a recurs la o serie de nereguli în încercarea de a diminua în mod fictiv stocurile supranormative care se cifrează la 700 000 lei.

— Ce sînt eu, Pașă sau Geambaș?...

URZICO,

Auzi una bună: Antrepozitul frigorific din Bacău a cumpărat în urmă cu cinci ani o mare cantitate de paleți din lemn de stejar și de fag sub motiv că aceștia sînt necesari pentru instalațiile frigorifice...

Și după ce s-au văzut cei de la antrepozit cu marfa în magazie, și-au adus subit aminte că de asemenea paleți n-au avut, nu au și nici nu vor avea nevoie vreodată. Interesant însă că paleții ăștia nu stau degeaba. Stau pe mai mult de 2 000 lei amortisment lunar.

Culmea, dom' le: un antrepozit frigorific să... topească bani!

Mihai Obrescu, Bacău

DRAGĂ URZICO,

C.A.P.-ul Ciuperceii Vechi a avut ca președinte pe Florea Cîrstea, om plin de inițiativă personală. Atît de «personală», încît singurul său obiectiv era umplerea buzunarelor proprii, acestea dovedindu-se deosebit de încăpătoare și rezistente.

Pe scurt, el a reușit să determine neînregistrarea unor însemnate cantități de produse agricole, precum și rachiu, mărfuri care s-au vîndut pe piața orașului Calafat.

Se poate, nea Florea, ai scos

F. Fred, București

C.A.P.-ul la mezat? Eu te știam președinte ales, nu personaj cules... de miliție!

C. Boiangiu, Craiova

URZICO DRAGĂ,

Pe bulevardul Nicolae Bălcescu nr. 30 din București se află elegantul magazin «Artizanat». Machedon Francisca, salariața acestei unități, deși avea în stoc poșete format mare de culoare maro și poșete albe diverse modele, a refuzat să le vîndă publicului care le solicita, pretextînd că nu are în magazin decît... poșeta ei!

Dacă așa înțelege priceputa Machedon să facă comerț, îi fac o propunere: să așeze în vitrină un anunț care să precizeze specificul unității: Magazin deschis cu... vînzare închisă!

Varlaru M., Loco

URZICO,

În ziua de 19 iulie a.c. am plecat din București în direcția Constanța cu trenul accelerat 801. Faptele pe care le voi relata n-am avut timp să

ți le aduc la cunoștință pînă acum deoarece am fost ocupat cu tot felul de treburi.

Dar iată despre ce este vorba: după vreo oră de la plecarea trenului din Gara de Nord, am intrat în vagonul restaurant unde, de cum am pus piciorul, am rămas surprins de belșugul de invective pe care responsabilul restaurantului pe roate le adresa unei călătore care consuma în vestibul berea ce o comandase.

Iritat de cele auzite, am cerut condica sau carnetul de reclamații și am fost servit cu o coală de hirtie. După aceea mi s-a pus în vedere, pe un ton egal cu o bubuitură de tun, să părăsesc vagonul restaurant și să-mi compun reclamația la mine în compartiment. M-am conformat imediat deoarece responsabilul părea că mîncase jar.

Mă întreb și eu, dacă în timpul călătoriei, pasagerii din tren sînt controlați pentru a se constata dacă au bilete, de ce nu se face un control (măcar unul) și la vagonul restaurant pentru a se vedea dacă personalul de aici are maniere??

Călătorului — e drept — îi șade bine cu drumul, dar nu pricep de ce nu și în vagonul restaurant?

URZICUȚO,

Sînt supărat foc! Am un autosifon și dacă pînă nu de mult am avut de întîmpinat greutăți în obținerea capsulelor de rezervă, acum am neplăceri după ce mă înapoiez acasă cu ele.

Explicația: în aceste capsule se introduce uneori atît de puțin acid carbonic încît sifonul care se realizează cu ajutorul lui este un fel de apă chioară în care, dacă întîmplător apar cîteva bule, evenimentul este sărbătorit cu toată cinstea!!

Concluzia: umplîndu-se capsulele respective cu o atît de super-ultra... minimă cantitate de acid carbonic, acestea, acum, barem se găsesc cu duiumul la toate centrele de schimb. Nu ca înainte cînd erau bine umplute, dar «lipseau cu desăvîrșire»!

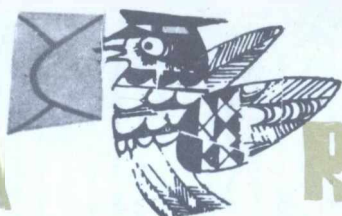
Asta-i un fel de na-ți-o frîntă că ți-am dres-o... «made in București of (și aoleu) Industria Locală!»

Barbu Alecu, Loco

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

POSTA

REDACTIEI

DAN NĂSTASE — Loco

Desenele au în general un spațiu prea aglomerat de linii negre. În schimb poezia e spirituală, recunoaștem.

Unui colaborator

*Cînd revista prompt îți spune
Că-i respins întregul lot
Zici încet, cu-amărăciune:
— Mi-o făcu Rodica Tott!*

*Dacă însă, bunăoară,
Ți-a răspuns cu da «Urzica»
Publicîndu-ți prima oară
Spui cu-n zîmbet: Tott.. Rodica!*

ION MUTULESCU — Comuna Giurgîța, raionul Băilești

Lăsați muștele în pace. Poate prindeți altă... idee.

IOAN COVACIU — Sighetul Marmăției

De ce nu învățați să vă exprimați ca lumea? Cu alte cuvinte, iată ce cuvinte răsucite aveți în cugetări:

- Sufereste pentru că nu suferă.
- Versiști sint mulți, poeziști sint puțini.
- E dominat de mizerie cine nu știe că durata curățeniei se mărește prin păstrare.
- Nu-i de durată succesul cu temelie din intervenirile altora.

Printre altele aveți însă o cugetare care înlocuiește perfect răspunsul meu: «Ce nu poate să fie altfel, nu poate să fie decît așa...».

IOAN I. NEGRU — Constanța

Anecdota din poezia «Adam și Eva» e cunoscută de la... Adam și Eva.

OVIDIU BUCUR — Loco

Materialele dv. suportau, în scris, o discuție mai amplă. Iată de ce era necesară adresa și numele exact.

RALUCA GRIGORCEA — Loco

Materialul dv. intitulat «Întrebări cu sau fără sens», nu poate primi decît un răspuns negativ și cu... sens. Iată și două exemple:

- De ce mersul istoriei nu s-a bazat mai ales pe spirit, ci pe o stagnare de nas, gură, ochi?
  - De ce simbolurile de cupe de soare, sint negura prăpastiei dintre viață și vînt?
- Chiar așa e. Adică, de ce? De ce le-ați scris?

ADRIAN ANGHELESCU — Ploiești, ILIE CHIRIAC, — Loco, EMIL BOGOS — Ploiești.

Ideile au haz, desenul este slab. În materie de caricatură sinteți însă obligat să prindeți doi iepuri de-odată: cu unul singur n-ați făcut nimic.

RADU BRATOSIN — Loco

Într-adevăr anecdotele dv. sint «Scurte și amestecate». Că sint scurte e bine, dar cînd sint amestecate și cu alți autori, nu e bine.

MIRCEA NIȚESCU — comuna Picior de Munte, raionul Găești

Desenul e lipsit de înclinații... spre tipar. Dintre epigrame se remarcă una:

Unei pseudo-șahiste:

*Pentru șah ea deseori
Manifestă înclinații
Mai ales cu jucători
Predispuși la... combinații.*

GHEORGHE ONOIU — Arad

Poezia «Pila» are dinții cam tociți. N-ar strica s-o mai șlefuiți.

MIHAI BALEA — Loco

În jurul unui caz atît de tragic, nu se fac glume!

GHEORGHE M. BUJOREANU — Hunedoara

Schița «Invitație pentru miezul nopții» (la cimitirul Belu) e prea macabră. Lăsați-o... moartă.

DOMINICO LAFARO — Roman

Ne rugați să vă spunem dacă în versurile dv. se vede sau nu vreo «sclipire». Nu se vede. De altfel e și normal din moment ce în titlul unei poezii ne spuneți că... «Stăpînul lumii e Satan».

STELIAN TĂNASE — elev, Loco

În materie de desen mai aveți încă de învățat. Vă așteptăm cu o nouă lucrare de... control.

GH. ZAFIU — Furnicoși, raionul Muscel

În «Fabulă» ne arătați ticăloșia unui iepure care roade niște verze, făcîndu-și în cele din urmă autocritica.

*De te simți vreodată cu musca pe căciulă,
E mai filozofic ca să taci din gură.
Dar de vrei ca varza să nu fie roasă,
Roadeți oi și păsări de la voi de-acasă.*

După o asemenea «morală» nu mai înțeleg nimic. Cine trebuie să «roadă» oi și păsări? Iepurii — e cam greu, ...cititorii cărora le adresați morala — nu prea cred să aibă pe-acasă oi... Singurul vers clar e acela în care spuneți că uneori e mai filozofic să taci din gură.

ENICĂ STANCIU — Loco

Cu poezia «Răzbunare» e de-ajuns că v-ați răzbunat pe... mine. Cititorii au scăpat. Sper că nu v-am descurajat de... Tott.

IONEL P. DRĂGAN — comuna Budești; raionul Focșani

Printre strofele poeziei «Împărat al viselor» am găsit-o și pe aceasta:

*Presăra-voi universul
În gândiri nepotrivite
Înscriind acuma versul
Va rămîne în veci, neveștejite.*

F. GRONSKI

«PESCARUL AMATOR»

Părerea mea e să lăsați, deocamdată, universul în pace. Dacă se poate presărați-vă cu mai multă atenție gândurile pe hîrtie. Altminteri se veștejesc înainte să se... neveștejească.

Deocamdată, nu!

C. Ardeleanu — com. Tazlău, raionul Piatra Neamț, Viorel Hotăris — com. Ilteu, raionul Lipova, Nica Voinea — Constanța, Ion Sain — Cimpulung-Muscel, Ladislau Fodor — Miercurea Ciuc, Dumitru Ghițulescu — Craiova, Grigore Varzob — Pitești, V.I. Opreșu — Deva, Ilie M. Stan — Făgăraș, Pătru Dragomir — Galați, Aurelia Stănescu — com. Brănești, raionul Tîrgoviște, Anca Pop — Tîrgu Mureș, Dolores Opreșan — Constanța, Vasile Niță — com. Pechea, raionul Galați.

O precizare

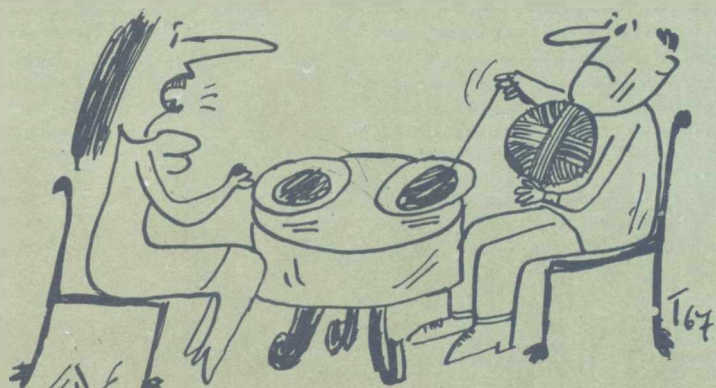
Deoarece mulți colaboratori se plîng că nu li se răspunde la «Poșta Redacției» ținem să dăm unele lămuriri:

Nu răspundem:

1. Manuscriselor semnate cu inițiale sau fără precizarea adresei.
2. Manuscriselor indescifrabile sau agramate total.
3. Polemicilor care depășesc cadrul civilizat de corespondență.
4. Nu mai răspundem acelor autori care după o perioadă îndelungată nu depășesc stadiul unor lucrări slabe.

Rugăm deci corespondenții care nu se află în situațiile de mai sus să aștepte cu răbdare (și fără tutun) răspunsul nostru, care, din cauze obiective de tipografie, de spațiu sau de supraaglomerare cu manuscrise, s-ar putea să întîrzie. Dar, mai bine mai tîrziu, decît... ca la punctul 4.

AVRAM ANTON

— Și ce faci atîta gălgăie pentru un fir de ață găsit în mîncare?...

Muți tineri actori părăsesc teatrele din provincie,
unde au posibilitatea să se afirme, și vin în București.

